

עט. אר"ח בר"ח, אם רואה אדם שהתפלל ולא נענה יחזור ויתפלל, שנאמר "קוה אל ד' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ד'". תכלית התפילה והשגת המבוקש שבאה על ידה היא ביחוד כדי להוציא שלימות מיוחדת מן הכת אל הפרעל, לגרל כחות הנפש בצירוי קדושה ושלימות. וזרכי הציורים רבים הם ורחבים ומסתעפים לפרטים רבים שאין להם קץ. וצור העולמים לפניו נגלו כל תעלומות איזה ציור מיוחד ראוי וחסר לכל נפש פרטית שתשחלם בו, וכפי אותו הציור שראוי להיות נשלם מומין לפניו כראש' מסידור חכמתו העליונה, אותו חסרון וצורך תפילה. ולפעמים, כשלא יספיק הציור להשחלם כראוי בכל עמקו בנפש ובכל גונו, עד שיהי' נשנה ונכפל כמה פעמים כערכו, ותתאחד התקבלות התפילה. ע"כ האדם שלא נענה, עליו רק לחזור ולהתפלל ולא לאמר נואש, חלילה, כי הקצר קצרה ידו יתי' מפרות? אלא שהוא חושב מחשבות לתן לאדם אחרית ותקוה? ושכל הרברים הזמניים יוסיפו לו ערך נצחי ושלימות גמורה וחשובה. והנה כך היא המדה באדם, כשהוא עושה פעולות ואינו בא [בהן] למטרתו מחחלש לבבו, אבל כשיודע שכל פעולה תקרבהו למטרתו אלא שלפי רוממות המטרה צריך המון פעולות, לבכו מתאמץ להוסיף בעבודתו. ע"כ אמר "קוה אל ד'", והתקוה היא שלימות בעצמה, ויסוד התקוה הוא [מעלת] השלימות הראוי' להמשך מכשרון המעשים המוקדמים לה, וזהו כל יסוד ההנהגה ותכלית פעולת התפילה. ע"כ נאמנה תדע כי בכל ציור של תקוה לדי' נתקרב אל המטרה, אלא שלא הגיעתך עדיין מפני שעוד לא השלמת, ע"כ "חזק ויאמץ לבך" להשלים, "וקוה אל ד'".

(עין איה קרטא א' 93 ע' 7)

6

התפלה היא לנו, ולעולם כולה, הכרה גמורה. וגם תענוג היותר כשר שבתענוגים. גלי הנשמה שלנו הולכים ושוטפים. הננו חפצים מעצמנו ומהעולם שלמות בואת שאין המציאות המוגבלת יכולה לתן לנו. ומתוך כך הננו מוצאים את עצמנו שרויים בצרה גדולה. שדאכונה יכול להעביר אותנו על דעתנו ועל דעת קוננו. אבל קודם שיעבור זמן גדול, שיוכל שרטון זה להתגלם בקרבנו הננו באים ומתפללים. שופכים אנו את שיחנו ומתנשאים אנחנו לעולם של מציאות שלם בתכלית השלמות, ואז נעשה עולמנו הפנימי באמת שלם בתכלית השלמות. ודעתנו מתמלאת נחת. ואותו המשקל שהכרעתנו הפנימית פועלת על המציאות. שגם פנימיותנו היא אחת מחלקיה. מכריע גם את כל העולם כולו לכף זכות.

(עין איה, הגשלה המגמה של השלימה)

7

כשמכוונים לאיזה מבוקש בתפלה, צריך לשים לב, שכונתנו היא להסיר את הרע והחשך מן העולם ולהגביר את הטוב ואת האור, של החיים האלהיים במילואם. שבהופיעו הוא ממלא לא רק חסרון אחד בלבד, אלא הוא משלים את כל החסרונות וממלא את כל הפגמים כולם. ובגודל נשמתנו הרינו חפצים דוקא בשלמות הגמורה והמותלטת.

(עין איה, הפירכה הגשלה ותקוה)